

[Udenrigsministeren.]

ker fra Cuba. Tinoverenskomsten er blevet fornyet i 1965, medens kaffeoverenskomsten er blevet fornyet i 1968.

Efter UNCTADs oprettelse er der sket en intensivering af bestræbelserne for på internationalt plan at bidrage til en løsning af råvareproblemerne. Råvarespørgsmålene var et af de vigtigste emner på New Delhi konferencens dagsorden, og som et resultat af konferencens drøftelser vedtoges, at der snarest skal optages forhandlinger eller indledes drøftelser om gennemførelsen af en række nye prisstabiliserende varearrangementer. Dette aktionsprogram vedrører kakao, sukker, oliefrø og vegetabiliske olier, naturgummi, hårde fibre og jute.

Som et første resultat af vedtagelserne på New Delhi konferencen blev der i oktober 1968 opnået enighed om teksten til en ny international sukkeroverenskomst. Denne overenskomst tilsigter dels at højne og stabilisere priserne på det frie verdensmarked, dels at støtte de sukkeksporterende udviklingslande. Regeringen har den 23. december 1968 undertegnet overenskomsten, men der består endnu nogen usikkerhed med hensyn til, om et tilstrækkeligt antal lande vil tilslutte sig den nye sukkeraftale. Det er imidlertid regeringens indstilling, at Danmark bør ratificere aftalen, men forinden må der skabes nogenlunde sikkerhed for, at den vil komme til at fungere efter sin hensigt. Folketinget vil da få overenskomsten forelagt.

Det vil næppe med rette kunne hævdes, at der på UNCTAD-konferencen i New Delhi blev opnået store resultateter på råvareområdet. Dette kunne imidlertid heller ikke forventes med hensyn til konkrete råvarer, idet der ikke i konferencen deltog vareeksperter, og forudsætningen for egentlige forhandlinger var derfor ikke til stede. Derimod eksisterede for så vidt de fornødne forudsætninger for at nå til resultater med hensyn til en række mere generelle råvarespørgsmål, men størstedelen af de på konferencen fremlagte forslag blev henvist til fornyet drøftelse i UNCTADs styrelsesråd og råvarekomité. Det gælder således spørgsmålet om oprettelse af fællesfinansierede internationale stødpudelage.

Der kan ikke herske tvivl om, at oprettelsen af stødpudelage vil kunne have pris-

stabiliserende virkninger for en række råvarers vedkommende. Derfor støttede Danmark i New Delhi tanken om sådanne lagres oprettelse, men der kunne ikke ved denne lejlighed opnås enighed om spørgsmål som finansieringsform og administration.

Danmark søger også at bidrage til råvarepolitikken gennem støtte til de foranstaltninger, der træffes for at øge erhvervsspredningen i udviklingslandene. For tiden forhandles der således om at yde et bidrag til den såkaldte kaffediversificeringsfond, der er oprettet som led i den internationale kaffeoverenskomst. Til denne fond, hvortil de kaffeproducerende lande er tvungne bidragsydere, har foruden Danmark alene USA tilkendegivet ønske om at ville yde frivillige bidrag.

På længere sigt er det en forudsætning for en tilfredsstillende økonomisk vækst i udviklingslandene, at der sker en væsentlig udvidelse af industrialiseringen, men udviklingslandenes egne markeder er endnu gennemgående for små til, at en rationel og teknisk avanceret industriproduktion kan finde afsætning inden for deres egne grænser. En udvikling af eksporten af industriprodukter er derfor et nødvendigt led i industrialiseringsprocessen. Gennem en støtte til bestræbelserne for en større eksport af industriprodukter vil industrilandene samtidig være med til at hindre, at udviklingslandenes industrialisering i alt for høj grad bliver indadventt, men tværtimod bliver indstillet på at skulle klare sig i konkurrencen med industrien i de mere udviklede lande. Der er derfor i høj grad perspektiver i udviklingslandenes ønsker om at få en toldmæssig præferencetilling for deres industrielt forarbejdede varer på de industrialiserede landes markeder.

Hindringerne for udviklingslandenes eksport af industrielt forarbejdede varer, både de direkte importrestriktioner og toldhindringerne, har været drøftet indgående inden for UNCTAD siden Genèvekonferencen i 1964. På New Delhi konferencen var det især spørgsmålet om etableringen af et generelt toldpræferencesystem til fordel for udviklingslandenes mere eller mindre forarbejdede varer, der var i brændpunktet. Fra dansk side havde man håbet, at konferencen ville være nået til en egentlig principbeslutning om udformningen af et